

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/46/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1014202009
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1014202009.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: V. H. C. Ď., T. XX.XX.XXXX, H. R. XX, H., proti žalovanému: Paneurópska vysoká škola n.o., IČO: 36 077 429, so sídlom Tomášikova 20, Bratislava, zast. advokátskou kanceláriou SCHWARZ advokáti s.r.o., IČO:, so sídlom Podbrezovská 40, Bratislava, o zrušenie rozhodnutia, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 05. októbra 2021, č.k. 12C/55/2018-318, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PO-335/2014 zo dňa 01.10.2014 (ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o vrátenie duplicitne zaplateného školného) a vrátenia veci žalovanému na nové konanie a rozhodnutie, alebo alternatívne zaplata 2.200 eur. Zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14C/64/2015 a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa správnou žalobou doručenu Krajskému súdu v Bratislave dňa 04.12.2014 domáhal voči žalovanému preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PO-335/2014 zo dňa 01.10.2014, ktorým nebolo vyhovené jeho žiadosti zo dňa 18.09.2014 o vrátenie školného za akademický rok 2010/2011 z dôvodu, že školné za štúdium 2. ročníka bakalárskeho študijného programu pri nútenom opätovnom zápise do 2. ročníka zaplatil duplicitne. V žalobe dôvodil tým, že o vrátenie školného za uvedený akademický rok požiadal v zmysle smernice rektora č. 3/2012 v znení neskorších zmien, a namietal, že rozhodnutie rektora, ktorým bola jeho žiadosť zamietnutá, nie je riadne odôvodnené, pričom v jeho poučení sa uvádza, že ide o rozhodnutie konečné, proti ktorému nie je možné podať opravný prostriedok. Mal za to, že pri rozhodovaní o jeho žiadosti nebol náležite zistený skutkový stav, a že zo štatútu ani iného vnútorného predpisu žalovaného nevyplýval žiadny dôvod pre nevyhovenie žiadosti. Tvrdil, že žalovaný sa mal v rozhodnutí vysporiadať so skutočnosťou, či boli splnené dôvody na zamietnutie žiadosti a toto náležite odôvodniť. Napadnuté rozhodnutie je podľa žalobcu nepreskúmateľné, keďže je bez akéhokoľvek odôvodnenia, v ktorom by bol vecne opísaný skutok, ktorý bol dôvodom pre vydanie rozhodnutia, s uvedením dôkazov a ich hodnotením, ktoré boli podkladom pre jeho vydanie. Bez ohľadu na skutočnosť, či sa na konanie a rozhodovanie o vrátenie školného podľa ust. § 92 ods. 18 zákona č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, v zmysle vnútorných predpisov bolo povinnosťou rektora žalovaného

presne a úplne zistiť skutkový stav veci, pre tento účel získať potrebné podklady rozhodnutia a získané dôkazy vyhodnotiť. Žalovaný žiadal konanie o žalobe zastaviť, keďže nevyhovenie žiadosti žalobcu nie je rozhodnutie (ani právny úkon). V priebehu konania vzniesol námietku procesnej neprípustnosti žaloby z dôvodu, že nárok uplatnený žalobou nevyplýva zo žiadnej hmotnoprávnej úpravy. Ak žalobca tvrdí, že školné mu má byť vrátené z dôvodu „duplicitnej platby“, žiada zrejme vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný vzniesol námietku premlčania.

3. Súd prvej inštancie uviedol genézu celého konania, a síce, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 2S/254/2014-26 zo dňa 18.11.2015 rozhodnutie žalovaného č. PO-335/2014 zo dňa 01.10.2014 zrušil, vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania. Toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžo/24/2016 zo dňa 04.04.2017. Konštatoval, že v dôsledku podania ústavnej sťažnosti žalovaným Ústavný súd SR rozhodnutím č.k. III. ÚS 702/2017-49 zo dňa 13.02.2018 predmetný rozsudok Najvyššieho súdu SR zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že sa bude musieť vysporiadať s otázkou, či rozhodnutie rektora žalovaného, ktorým nebolo vyhovené žiadosti o vrátenie školného, je rozhodnutím vydaným v oblasti verejnej správy, a či teda predmetná vec vôbec spadá pod správne súdnictvo. Následne Najvyšší súd SR uznesením, sp. zn. 4Sžo/1/2018 zo dňa 11.09.2018 rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S/254/14-26 zo dňa 18.11.2015 zrušil a vec postúpil Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie a rozhodnutie dôvodiac, že predmetná vec nespadá pod správne súdnictvo, nakoľko žalovaný je súkromnou vysokou školou, ktorej právny režim nie je identický s právnym režimom iných typov vysokých škôl. Vysvetlil, že právna úprava v Slovenskej republike rozoznáva vysoké školy súkromné, verejné a štátne, pričom jedným z kľúčových faktorov rozlišujúcich jednotlivé vysoké školy je rozsah a forma verejnoprávnej ingerencie do ich činnosti, režim ich napojenia na verejný rozpočet a otázky týkajúce sa možnosti výberu a nakladania so školným. Súkromné vysoké školy nie sú napojené na verejný rozpočet, a preto v tejto otázke nemôže súd ani bez ďalšieho ustáliť, že by rozhodovanie o otázke školného bolo otázkou, o ktorej rozhoduje súkromná vysoká škola v rámci verejnej správy. Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej vyjadril názor, že otázku školného a úhrad spojených so štúdiom zákon č. 131/2002 Z.z. reguluje len vo vzťahu k verejným vysokým školám a štátnym vysokým školám v ust. § 92 ods. 1 až 23. Školné ale v prípade súkromných vysokých škôl zákon č. 131/2002 Z.z. žiadnym spôsobom materiálne ani procesne nereguluje, čo vylučuje, aby mohlo byť posúdenie žiadosti študenta o vrátenie školného rektorom predmetom prieskumu v správnom súdnictve. Ustálil, že správny súd by v merite veci nemal čo preskúmať, keďže podmienky vrátenia školného nevyplývajú zo zákona č. 131/2002 Z.z. ani zo žiadneho iného všeobecne záväzného právneho predpisu, ale ide o otázku súkromnoprávnej povahy. Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej uviedol, že žalobca žiadal o preskúmanie zákonnosti písomnosti žalovaného o vybavení jeho žiadosti o vrátenie školného za akademický rok 2010/2011, ktoré nemožno považovať za rozhodnutie, ktoré je spôsobilé súdneho prieskumu podľa piatej časti O.s.p., lebo nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu ani ňou nemohli byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté. Toto oznámenie nie je právoplatným správnym úkonom, nejde o rozhodnutie orgánu verejnej správy, má charakter úradnej korešpondencie, na ktorý sa v žiadnom prípade nevzťahuje súdny prieskum podľa piatej časti O.s.p..

4. Ďalej konštatoval, že uznesením, č.k. 12C/55/2018-102 zo dňa 04.06.2019 súd prvej inštancie odmietol podanie žalobcu doručené súdu dňa 04.12.2014, ktorým sa žalobca domáha prieskumu a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PO-335/2014 zo dňa 01.10.2014. Vyhodnotil, že uvedené podanie, ktoré by svojou povahou mohlo byť podaním vo veci samej v zmysle ust. § 123 ods. 2 C.s.p., bolo neúplné, pretože neobsahovalo všetky náležitosti podľa § 127 ods. 1 a § 132 ods. 1 C.s.p., keďže žalobcom navrhovaný petit nebol vykonateľný, nakoľko v zmysle § 3 C.s.p. nie je v právomoci všeobecných súdov preskúmať a rušiť rozhodnutia súkromných vysokých škôl, pričom takýto žalobný návrh nemôže byť ani predmetom súkromnoprávnej žaloby v zmysle § 137 C.s.p.. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu uznesením, sp. zn. 8Co/202/2019 zo dňa 21.07.2020 toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s odôvodnením, že žalobný petit formulovaný žalobcom je úplný, dostatočne určitý a zrozumiteľný, z opisu rozhodujúcich skutočností je dostatočne zrozumiteľne a jasne vymedzený skutkový základ žaloby a tým aj predmet konania a takto formulovaný petit nie je v rozpore ani s obsahom žaloby a jeho vymedzenie je dostatočným podkladom pre konanie súdu v zmysle ust. § 137 C.s.p.. Odvolací súd ďalej vysvetlil, že nakoľko ide o otázku súkromnoprávnej povahy a nejde o preskúmanie rozhodnutia v rámci správneho súdnictva, žalobcovi svedčí právo domáhať sa súdnej ochrany ním zvoleným procesnoprávnym prostriedkom. Skúmanie procesnej prípustnosti žaloby z hľadiska ust. § 137 C.s.p. je súčasťou právneho posúdenia veci a

nie záležitosťou odstraňovania väd podania. Nedostatok právomoci nie je dôvodom pre odmietnutie podania, ale dôvodom zastavenia konania a postúpenia príslušnému orgánu, do právomoci ktorého vec patrí. V prípade, ak nemožno spoľahlivo ustáliť orgán, do právomoci ktorého vec patrí, nemožno odoprieť právo na súdnu ochranu odmietnutím prejednaní a rozhodnutia veci v civilnom sporovom konaní. Zhrnul, že v danej veci je predmetom konania žaloba, o ktorej sa nerozhoduje v správnom konaní, ale je inou žalobou podľa ust. § 137 C.s.p., o ktorej prináleží súdu rozhodovať podľa Civilného sporového poriadku. Odvolací súd nariadil súdu prvej inštancie v konaní pokračovať prejednaním žaloby v intenciách jej žalobného petitu a zaoberať sa žalobcom uplatňovaným nárokom z hľadiska existencie takého hmotnoprávneho podkladu, t.j. noriem občianskeho hmotného práva, na základe ktorého by bolo možné rozhodnúť o požadovanom nároku.

5. Súd prvej inštancie konštatoval, že uznesením vyhláseným na predbežnom prejednaní sporu dňa 05.10.2021 pripustil na návrh žalobcu zmenu petitu v znení: „Súd zrušuje rozhodnutie žalovaného sp. zn. PO 335/2014 zo dňa 01.10.2014 a vracia vec žalovanému na nové konanie a rozhodnutie“, alebo alternatívne: „Súd ukladá žalovanému uhradiť žalobcovi čiastku 2.200 eur“.

6. Vec posúdil právne podľa čl. 5 ods. 1, 2, 3 a 4 smernice rektora PEVŠ č. 3/2012, čl. 11 ods. 1 študijného a skúšobného poriadku PEVŠ v znení dodatkov č. 1, 2, 3, 4, 5, ust. § 71 ods. 1 zákona č. 131/2002 Z. z., § 34, § 100 ods. 1 a 2 a § 101 Občianskeho zákonníka a § 137 C.s.p.. Vysvetlil, že právne pomery, ktorých obsahom sú práva a povinnosti z nich vyplývajúce, vznikajú a zanikajú na základe právnych skutočností. Právnymi skutočnosťami sú také skutočnosti, s ktorými právny poriadok spája vznik, zmenu alebo zánik právnych pomerov. Subjektívnou právnou skutočnosťou je právny alebo protiprávny úkon ako výsledok správania sa fyzickej alebo právnickej osoby. Pojmovými znakmi právneho úkonu sú prejav vôle, prejav vôle smerujúci k vzniku, zmene alebo zániku práv alebo povinností. Právny poriadok spája s právnym úkonom tie následky, ktoré konajúci chce. Vo vzťahu k žalobe o zrušenie rozhodnutia žalovaného sp. zn. PO 335/2014 zo dňa 01.10.2014 a vrátenie veci žalovanému na nové konanie a rozhodnutie vysvetlil, že ust. § 137 zakotvuje pozitívneprávnym členenie súkromnoprávných žalôb na žalobu o splnení povinnosti, žalobu o nároku na usporiadanie práv a povinností, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z právneho predpisu, žalobu o určenie, či tu právo je alebo nie je, žalobu na určenie právnej skutočnosti a inú žalobu neuvedenú v ust. § 137 C.s.p. (napr. žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, na vyhlásenie vôle súdnym rozhodnutím a pod.). S poukazom na ust. § 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka ďalej uviedol, že zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami. Určenie existencie právnej skutočnosti, že právny úkon je neplatný, odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Pri určení právnej skutočnosti hovorí rozsudok o tom, čo bolo v minulosti, nie však nevyhnutne o tom, čo je v prítomnosti. Právna úprava Civilného sporového poriadku preto pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu, najmä z hmotného práva. Žalobný návrh znejúci na určenie právnej skutočnosti, ktorý z osobitného predpisu nevyplýva, je potrebné považovať za vadný, pričom pokračovať v konaní môže súd iba po odstránení vady žaloby, ak je z obsahu žaloby zrejmé, čoho sa týka a čo sleduje.

7. Ustálil, že v konaní nebolo sporné, že žalobca študoval na Paneurópskej vysokej škole v školskom roku 2005/2006 v 1. ročníku bakalárskeho štúdia a v školskom roku 2006/2007 absolvoval zápis do 2. ročníka bakalárskeho štúdia a zaplatil školné. V tomto školskom roku čiastočne absolvoval štúdium, ale následne bol na jeho konci vylúčený z dôvodu nesplnenia študijných podmienok vyžadovaných internými predpismi školy pre postup do vyššieho ročníka. Tieto podmienky nesplnil z dôvodu nástupu na výkon trestu odňatia slobody. Žalobca bol následne v školskom roku 2010/2011 opätovne prijatý na štúdium na Paneurópskej vysokej škole, bol preradený do 2. ročníka bakalárskeho štúdia (úspešne absolvované predmety mu boli uznané) a dňa 22.10.2010 zaplatil školné za akademický rok 2010/2011. Zhrnul, že žalobca sa v prejednávanej veci domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PO-335/2014 zo dňa 01.10.2014 a vrátenia veci žalovanému na nové konanie. Vysvetlil, že aby mohla byť žaloba žalobcu v zmysle ust. § 137 C.s.p. prípustná, tak právny dôvod žalobcom tvrdeného práva na zrušenie rozhodnutia č. PO-335/2014 by mal vyplývať z hmotnoprávnej úpravy, ktorá však absentuje. Ďalej konštatoval, že právomoc rektora rozhodnúť o žiadosti o vrátenie školného ku dňu vydania rozhodnutia č. PO-335/2014 v čase podania žiadosti žiadateľa vyplývalo z čl. 5 Smernice rektora č. 3/2012 Školné a poplatky spojené so štúdiom na Paneurópskej vysokej škole, z ktorého rektor odvodzoval svoju právomoc rozhodnúť o žiadosti žalobcu, a ktorý upravuje dva dôvody možnosti vrátiť študentovi školné, a síce v prípade zanechania štúdia zo závažných preukázateľných dôvodov (najmä zdravotných) alebo z

dôvodu ukončenia štúdia pre smrť študenta. Podľa čl. 5 ods. 4 sa školné študentovi nevracia, ak študent neplnil študijné povinnosti alebo ak bol zo štúdia vylúčený. Rektor potom s poukazom na uvedené ustanovenia nepovažoval žalobcom vymedzený dôvod vrátenia školného ako „duplicitne uhradené školné za štúdium 2. ročníka bakalárskeho študijného programu pri nútenom opätovnom zápise do 2. ročníka“ za závažný dôvod, a preto rozhodnutím č. PO-335/2014 zo dňa 01.10.2014 zamietol žiadosť žalobcu zo dňa 18.09.2014 o vrátenie školného za akademický rok 2010/2011. Súd prvej inštancie potom dospel k záveru, že žalovaný postupoval v súlade s platnými právnymi predpismi a žalobca nepreukázal porušenie svojho práva žalovaným, preto nebolo možné jeho žalobe vyhovieť. Záverom uviedol, že žalobca alternatívne žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 2.200 eur z dôvodu duplicitnej úhrady školného v akademickom roku 2010/2011. Súd prvej inštancie ustálil, že v konaní nebolo sporné, že školné žalobca uhradil dňa 22.10.2010, pričom tento nárok si voči žalovanému uplatnil v tomto konaní až dňa 05.10.2021 ústne pred súdom v rámci rozšírenia svojho žalobného petitu, čo bolo po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Nakoľko žalovaný vzniesol námietku premlčania, zamietol žalobu žalobcu aj v tejto časti.

8. Uzavrel, že zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia veci vedenej na rovnakom súde pod sp. zn. 14C/64/2015 ako nedôvodný, nevhodný a neúčelný, nakoľko predmetom daného súdneho konania je identický právny nárok žalobcu uplatnený voči žalovanému i v tomto konaní, a to zaplataenie 2.200 eur z dôvodu duplicitnej úhrady školného v akademickom roku 2010/2011, voči ktorému žalovaný v tomto konaní úspešne vzniesol námietku premlčania, ktorej súd prvej inštancie vyhovel.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súdu prvej inštancie vytkol, že neurčil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná, a ktoré dôkazy nevykoná a zároveň vyslovené predbežné právne posúdenie, spočívajúce v konštatovaní, že nárok nie je dôvodný, je podľa žalobcu v rozpore so zmyslom a účelom ust. § 171 ods. 1 C.s.p.. Mal za to, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení, č.k. 8Co/202/2019-167 zo dňa 21.07.2020, keď sa nezaoberal uplatňovaným nárokom z hľadiska existencie hmotnoprávneho podkladu, na základe ktorého by bolo možné o ňom rozhodnúť, a preto je podľa názoru žalovaného odôvodnenie rozsudku prekvapivé, a teda v priamom rozpore so zmyslom a účelom práva na spravodlivý súdny proces. Namietal, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že žalobca v školskom roku 2006/2007 čiastočne absolvoval štúdium, ale následne bol na jeho konci vylúčený z dôvodu nesplnenia študijných podmienok vyžadovaných internými predpismi školy pre postup do vyššieho ročníka z dôvodu nástupu na výkon trestu odňatia slobody. Uviedol, že súd prvej inštancie v tejto súvislosti opomenul podstatnú skutočnosť, že rozhodnutie o vylúčení žalobcu zo štúdia bolo zrušené právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 3S/25/2008-58 zo dňa 11.10.2011, ako aj to, že žalobca dňa 21.06.2007 požiadal žalovaného o prerušenie štúdia, pričom o tejto jeho žiadosti nebolo do dnešného dňa rozhodnuté a dňa 21.08.2007 požiadal žalovaného o poskytnutie individuálneho termínu ku skúškam, pričom ani o tejto žiadosti nebolo do dnešného dňa rozhodnuté. Záverom namietal, že v dôsledku nesprávneho skutkového zistenia o vylúčení žalobcu zo štúdia dospel súd prvej inštancie aj k nesprávnemu právnemu záveru o tom, že žalovaný rozhodnutím č. PO-335/2014 postupoval v súlade s platnými právnymi predpismi. Mal za to, že nakoľko zo štúdia vylúčený nebol, tak neexistovala prekážka vrátenia školného podľa čl. 5 ods. 4 smernice č. 3/2012. Vyjadril názor, že znemožnenie pokračovať v štúdiu v dôsledku nezákonného a právoplatne zrušeného rozhodnutia o vylúčení zo štúdia je skutočnosťou, ktorú je možné subsumovať pod závažné preukázateľné dôvody podľa čl. 5 ods. 1 smernice č. 3/2012.

11. K odvolaniu žalobcu sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil, nakoľko je vo výroku vecne správne. Konštatoval, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal existenciou hmotnoprávneho podkladu, na základe ktorého

by bolo možné o uplatňovanom nároku rozhodnúť, keď dospel k záveru, že takáto hmotnoprávna úprava absentuje. Vyjadril názor, že vzhľadom na uvedené potom nie je možné považovať za dôvodné uplatnené odvolacie námietky ohľadom nesprávneho skutkového zistenia a nesprávneho právneho názoru. Mal za to, že tieto odvolacie dôvody je možné aplikovať jedine k alternatívnemu petitu, ktorý bol ale zamietnutý z dôvodu premlčania, čo žalobca v odvolaní nenamietal. Zopakoval, že žalobca odôvodňuje uplatňovaný nárok tým, že nakoľko bolo rozhodnutie žalovaného o vylúčení žalobcu z bakalárskeho štúdia právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3S/25/2008 zo dňa 11.10.2011 zrušené, tak žalobca by mal mať nárok na vrátenie školného za štúdium úspešne absolvované v akademickom roku 2010/2011. S touto argumentáciou sa žalovaný nestotožnil, keď konštatoval, že školné má charakter protihodnoty za poskytnuté služby v oblasti vysokoškolského štúdia, ktoré žalobcovi riadne poskytoval v 2. ročníku v akademickom roku 2006/2007, ako aj v akademickom roku 2010/2011. Vyjadril názor, že predmetné rozhodnutie nepredstavovalo prekážku pre žalobcu zúčastňovať sa bakalárskeho štúdia v študijnom programe právo v 2. ročníku v akademickom roku 2006/2007. Argumentoval, že práve na strane žalobcu existovali také dôvody, ktoré spôsobili, že ešte pred skončením akademického roka 2006/2007 sa prestal zúčastňovať výučby a skúšok z dôvodu odsúdenia na nepodmienečný trest odňatia slobody, na výkon ktorého nastúpil žalobca pred ukončením akademického roka 2006/2007. Skutočným dôvodom prečo sa teda žalobca nemohol zúčastňovať štúdia v 2. ročníku počas akademického roka 2006/2007, v dôsledku čoho nesplnil podmienky pre postup do 3. ročníka, spočíval výlučne na jeho strane v dôsledku jeho protiprávnej činnosti. Zhrnul, že subjektívna nemožnosť žalobcu študovať v rozhodnom období je okolnosťou mimo žalovaného ako poskytovateľa služby, a preto žalobca nemá nárok na vrátenie školného, ktoré zaplatil za štúdium v akademickom roku 2010/2011. S poukazom na čl. 5 ods. 1 a 2 smernice č. 3/2012 uzavrel, že ani jeden dôvod na vrátenie školného nebol splnený, a preto sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný rozhodnutím č. PO-335/2014 zo dňa 01.10.2014 postupoval v súlade s platnými právnymi predpismi a žalobca nepreukázal porušenie svojho práva.

12. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu uviedol, že žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil argumentáciu žalobcu o tom, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil procesným stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď neurčil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná, a ktoré dôkazy nevykoná. Mal potom za to, že uvedená skutočnosť je nesporná. Vyjadril názor, že len konštatovanie absencie hmotnoprávnej úpravy nie je v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu o potrebe zaoberať sa uplatňovaným nárokom z hľadiska existencie hmotnoprávneho podkladu, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku a ani z vyjadrenia žalovaného nie je zrejmé, či súd prvej inštancie vyvinul primerané úsilie, aby realizoval tento pokyn odvolacieho súdu. Ďalej už len žalobca zopakoval svoje predošlé vyjadrenia a uzavrel, že pokiaľ chcel postúpiť do 3. ročníka a úspešne absolvovať bakalárske štúdium v študijnom odbore právo, musel sa v akademickom roku 2010/2011 opätovne zapísať do 2. ročníka a opätovne zaplatiť školné vo výške 2.200 eur, a to z dôvodu na strane žalovaného, ktorý žiadnym spôsobom nereagoval na žiadosť žalobcu o prerušenie štúdia a o poskytnutie individuálneho termínu ku skúškam a navyše nezákonne rozhodol o vylúčení žalobcu zo štúdia, čím žalobcovi zmaril možnosť riadne ukončiť štúdium 2. ročníka v akademickom roku 2006/2007 a následne, po ukončení výkonu trestu odňatia slobody alebo aj počas výkonu tohto trestu, sa riadne priamo zapísať do 3. ročníka bakalárskeho štúdia.

13. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že odvolanie nepredstavuje prostriedok procesného útoku v zmysle ust. § 149 C.s.p., ako ani odvolací dôvod nie je skutkovým tvrdením v zmysle ust. § 150 C.s.p., a preto nie je možné ani aplikovať ust. § 151 C.s.p. o popretí skutkových tvrdení protistrany. Rovnako sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu o prekvapivom súdnom rozhodnutí, nakoľko zo zápisnice z predbežného prejednávania sporu vyplýva, že súd prvej inštancie vyslovil svoje predbežné právne posúdenie v zmysle ust. § 171 ods. 1 C.s.p., pričom absencia výslovného vyjadrenia o sporných a nesporných skutkových tvrdeniach strán a o dôkazoch, ktoré súd vykoná alebo nevykoná v zmysle ust. § 171 ods. 1 C.s.p. je podľa názoru žalovaného len logickým dôsledkom predbežného právneho posúdenia, podľa ktorého právny dôvod žalobcom tvrdeného práva nie je daný. Zhrnul, že pokiaľ by aj odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval pri aplikácii ust. § 171 ods. 1 C.s.p. nesprávne, nejedná sa o takú intenzitu porušenia, ktorá by odôvodňovala záver, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé, a preto nie je daný odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p..

14. Ďalšie vyjadrenia neboli podané.

15. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

16. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade uviesť, že žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie napáda v celom rozsahu. Z obsahu podaného odvolania je však zrejmé, že žalobca argumentoval výhradne voči výroku, ktorým súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol. Voči výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 14C/64/2015, žalobca v žiadnom smere neargumentoval, ako ani neuplatnil žiadne odvolacie námietky. Na základe uvedeného potom odvolací súd vyhodnotil, že odvolanie žalobcu smeruje výhradne voči výroku I., ako aj voči závislému výroku III., ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

18. Predmetom odvolacieho prieskumu bol teda napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PO-335/2014 zo dňa 01.10.2014 pre jeho nepreskúmateľnosť a vrátenia veci žalovanému na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne zaviazania žalovaného zaplatiť žalobcovi 2.200 eur. Odvolací súd súhlasí so zamietnutím žaloby súdom prvej inštancie a stotožňuje sa aj s ním prijatým právnym záverom, že hmotnoprávny základ žaloby o zrušenie rozhodnutia žalovaného súdom absentuje. Tu odvolací súd uvádza, že už len samotný právny záver o absencii hmotnoprávnej úpravy, z ktorej by mal vyplývať žalobcom uplatnený nárok na zrušenie rozhodnutia žalovaného súdom, je prvoradým a rozhodujúcim pre zamietnutie žaloby žalobcu vo vzťahu k petitu, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PO-335/2014 zo dňa 01.10.2014 a vrátenia veci žalovanému na nové konanie a rozhodnutie. Práve z tohto dôvodu sa odvolací súd už nezaoberal ďalším nadbytočným záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný pri vydávaní rozhodnutia č. PO-335/2014 postupoval v súlade s platnými právnymi predpismi. Závery o tom, či žalovaný rozhodol správne, ak žiadosti žalobcu o vrátenie (podľa žalobcu duplicitne zaplateného) školného nevyhoveli, by totiž boli relevantné len vo vzťahu k nároku žalobcu na zaplatenie 2.200 eur. Súd prvej inštancie však tento žalobcom (alternatívne) uplatnený nárok správne pre jeho premlčanie prihladnuc na žalovaným účinne vznesenú námietku premlčania zamietol. Odvolací súd vo svetle uvedeného preto považuje skutkový stav zistený súdom prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre vyvodenie predmetných právnych záverov za dostatočný a aj právne posúdenie veci súdom prvej inštancie vyhodnotil za správne.

19. Žalobca uplatnil odvolacie námietky podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. tvrdiac, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že v dôsledku nesprávneho skutkového zistenia o vylúčení žalobcu zo štúdia dospel súd prvej inštancie k nesprávnemu právnemu záveru o tom, že žalovaný rozhodnutím č. PO-335/2014 postupoval v súlade s platnými právnymi predpismi. Odvolací súd nesúhlasí, keďže, ako už uviedol vyššie, pre správne právne posúdenie žalobcom uplatneného nároku súdom prvej inštancie zistený skutkový stav postačoval (skutočnosť, či bolo následne rozhodnutie žalovaného o vylúčení žalobcu zo štúdia zrušené právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S/25/2008-58 zo dňa 11.10.2011, nie je pre rozhodnutie v prejednávanej veci podstatné) a právne posúdenie veci súdom prvej inštancie je správne. Vo vzťahu k uvedenej odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd v prvom rade uvádza, že Civilný sporový poriadok v ust. § 137 stanovuje, že žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práva a povinnosti strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Toto zákonné stanovenie uvádza jednotlivé druhy žalôb demonštratívne. Súkromnoprávna žaloba v § 137 C.s.p. neuvedená, čo je aj prípad prejednávanej veci, je prípustná iba za predpokladu, že ňou požadovaný osobitný petit vyplýva z hmotného práva. Inými slovami, hmotné právo musí založiť oprávnenie súdu

rozhodnúť tak, že výrok rozhodnutia nezní ani na splnenie povinnosti, ani na deklaratórne určenie (ne)existencie práva či právnej skutočnosti, ale tak, ako požaduje žalobca. Na identifikáciu, či ide o tzv. inú, v § 137 C.s.p. nepomenovanú súkromnoprávnu žalobu, je rozlišovacím kritériom žalobný návrh (petit neuvedený v § 137 C.s.p.) a zároveň aj právny dôvod uvedeného práva (nároku). Preskúmaním znenia žalobného petitu, ktorým sa žalobca domáha zrušenia rozhodnutia žalovaného a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, zotrúva odvolací súd na právnom závere, ktorý vyslovil už v uznesení sp. zn. 8Co/202/2019 zo dňa 21.07.2020, že v prejednávanej príhode sa jedná o tzv. inú žalobu neuvedenú v ust. § 137 C.s.p., pričom pre dosiahnutie meritórneho úspechu v konaní je ale nevyhnutné, aby táto tzv. iná žaloba mala hmotnoprávny základ. Odvolací súd tiež v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že v prejednávanej príhode absentuje akákoľvek hmotnoprávna úprava, na základe ktorej by všeobecný súd mohol preskúmať a rušiť rozhodnutie súkromnej vysokej školy o nevrátení školného, pričom ani sám žalobca žiadne právne zdôvodnenie žaloby s odkazom na konkrétne hmotnoprávne ustanovenia zákona, na základe ktorých by bolo možné rozhodnúť ním požadovaným petitom (rozhodnutím), neuviedol. Zamietnutie takejto neprípustnej žaloby žalobcu je potom správne. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Sžo/1/2018 zo dňa 11.09.2018, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S/254/2014-26 zo dňa 18.11.2015, osobitne na bod 4.5 predmetného uznesenia, v ktorom Najvyšší súd SR konštatuje, že prejednávany nárok si žalobca môže uplatniť prostredníctvom súkromnoprávnej žaloby cez inštitút vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobca i napriek tomuto najvyšším súdom vyslovenému právnomu názoru trval na zrušení rozhodnutia žalovaného č. PO-335/2014 a vrátení mu veci na nové konanie a rozhodnutie, hoci pre toto ním požadované rozhodnutie neexistuje žiadny hmotnoprávny základ. Až na predbežnom prejednaní sporu dňa 05.10.2021, kedy doplnil žalobný petit, alternatívne žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu 2.200 eur. Pri absencii akéhokoľvek hmotnoprávneho základu pre žalobcom uplatňovaný nárok (na zrušenie rozhodnutia žalovaného a vrátenie mu žiadosti žalobcu na nové konanie a rozhodnutie), potom neostalo odvolaciemu súdu iné, ako potvrdiť rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým žalobu žalobcu vo vzťahu k uplatnenému nároku na zrušenie rozhodnutia žalovaného zamietol.

20. Odvolací súd rovnako konštatuje správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie vo vzťahu k ďalšiemu nároku žalobcu, ktorý sa voči žalovanému alternatívne domáhal zaplata sumy 2.200 eur titulom duplicitne zaplata školného. Súd prvej inštancie správne ustálil, pričom to ani nebolo sporné, že školné žalobca uhradil dňa 22.10.2010, pričom rozhodnutie, ktorým žalovaný nevyhovel jeho žiadosti o vrátenie školného, mu bolo doručené dňa 07.10.2014. Keď sa potom žalobca začal domáhať voči žalovanému zaplata sumy 2.200 eur až návrhom na zmenu žaloby zo dňa 05.10.2021, je nepochybné, že tento nárok je premlčaný. Keďže žalovaný vzniesol námietku premlčania, bol súd prvej inštancie povinný na ňu prihliadnúť, a preto žalobu žalobcu aj v tejto časti zamietol. Napokon, žalobca voči týmto záverom súdu prvej inštancie v odvolaní ani nenamietal. Odvolací súd potom uzatvára, že sa stotožňuje so zamietnutím žaloby žalobcu v celom rozsahu, nakoľko jeho žaloba, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného a vrátenia mu veci na nové konanie a rozhodnutie nemá hmotnoprávny základ, a teda musí byť ako neprípustná zamietnutá, a ním uplatnený nárok na zaplata 2.200 eur je premlčaný, a prihliadnuc na dôvodne vznesenú námietku premlčania ho nebolo možné priznať.

21. Žalobca ďalej uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.. Mal za to, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď neurčil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, a ktoré považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná, a ktoré nevykoná, pričom predbežné právne posúdenie, spočívajúce v konštatovaní, že nárok nie je dôvodný, odporuje ust. § 171 ods. 1 C.s.p. a napadnuté rozhodnutie je prekvapivé. Odvolací súd vyhodnotil túto odvoláciu námietku za nedôvodnú, keď porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces nezistil. Považuje tiež potrebné uviesť, že nie každý nesprávny procesný postup má za následok porušenie práva na spravodlivý proces. O porušenie práva na spravodlivý proces pôjde vtedy, ak nesprávnym postupom súdu boli porušené práva sporovej strany v takej intenzite, ktorá odôvodňuje záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé, čo však nie je prípad prejednávanej veci.

22. V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné vysvetliť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je prekvapivé. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana

sporu možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné. O takýto prípad v posudzovanej veci nejde, keďže žalobca napadol rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolaním, v ktorom mal možnosť proti nemu argumentovať.

23. Z judikatúry Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR vyplýva, že cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. (analogicky aj § 171 ods. 1 C.s.p.) je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je jeho cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv (7Cdo/111/2020, 1Obdo/92/2018, 2Obdo/56/2020-publikované R 60/2021). V uznesení sp. zn. 4Cdo/167/2012 z 28. mája 2013 najvyšší súd uviedol, že striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 O.s.p. zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné) možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorá sama osebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (teraz § 420 písm. f/ C.s.p.). Z judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p. (predchádzajúca procesná úprava), vyjadrí svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci. Je možné prisvedčiť žalobcovi, že súd prvej inštancie nepostupoval v posudzovanej veci dôsledne podľa § 171 ods. 1 C.s.p., keď neuviedol stranám sporu ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré súd považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná a taktiež neuviedol predbežné právne posúdenie veci, keď sa obmedzil len na konštatovanie nedôvodnosti žaloby, avšak v kontexte celého konania je zrejme, že k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces nedošlo. Skutkové tvrdenia predsa neboli sporné a uvedenie toho, ktoré dôkazy súd prvej inštancie vykoná, a ktoré nevykoná, by bolo v okolnostiach prejednávanej veci nadbytočné, nakoľko sporové strany predkladali výhradne listinné dôkazy, ktoré boli druhej sporovej strane postupom podľa ust. § 204 C.s.p. doručené. Nakoľko boli potom všetky predložené listinné dôkazy doručené druhej sporovej strane, nebolo potrebné vykonávať dokazovanie ich čítaním, ako ani konštatovať, ktoré dôkazy súd nevykoná, nakoľko takéto dôkazy neexistovali (žiadne neboli navrhnuté). Žiadna zo strán žiadne ďalšie dokazovanie priami na predbežnom prejednaní sporu ani nenavrhol, keď obe strany uviedli, že ďalšie návrhy na dokazovanie nemajú. Napokon, žalobca ani v odvolaní nenamietal, že by súd prvej inštancie niektoré dôkazy nevykonal, alebo že by mienil predložiť nejaké ďalšie dôkazy. Pozornosť odvolacieho súdu navyše neušlo, že žalobca nevyužil ani svoje právo na záverečné skutkové a právne zhrnutie podľa ust. § 182 C.s.p., a teda zrejme považoval z dôkazov zistený skutkový stav za dostatočný. Navyiac, súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne odôvodnil a žalobca mal k dispozícii opravný prostriedok, v ktorom mohol voči záverom súdu prvej inštancie namietat, čo aj využil. Opomenutie aplikácie § 171 ods. 1 C.s.p. sa vydaním rozhodnutia vo veci samej sa konvaliduje, keďže v rozhodnutí o veci samej prvoinštančný súd svoje skutkové zistenia, právne názory a závery oznámil, čím zhojil tento procesný nedostatok a prípadné odňatie práva na spravodlivý súdny proces stranám sporu. Procesným postupom súdu prvej inštancie v kontexte celého konania nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Tieto odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd za nespôsobilé privodiť zrušenie napadnutého rozsudku.

24. Pre podporu vyššie uvedených záverov odkazuje odvolací súd na judikatúru najvyšších súdnych autorít, napr. uznesenia vo veciach sp. zn. IV.ÚS 16/2012, alebo II.ÚS 366/2018, v ktorých prešiel testom ústavnosti názor odvolacieho súdu, že opomenutie aplikácie § 181 ods. 2 (§ 171 ods. 1 C.s.p.) sa konvaliduje vydaním rozhodnutia vo veci samej, v ktorom súd svoje názory oznámil, a tým zhojil tento procesný nedostatok a prípadné odňatie práva na spravodlivý súdny proces stranám sporu. Poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 643/2022-14 zo dňa 24.11.2022 s tým, že si právne závery v ňom vyslovené osvojuje. Ústavný súd zaujal v bodoch 23. až 25. názor, že cit. „23. Inak povedané, ak sudca dané zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie § 181 ods. 2 C.s.p. žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu sporu napríklad v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve zhrnúť svoje návrhy na záver pojednávania a pod. Striktné nedodržanie postupu podľa § 181 ods. 2 C.s.p. zo strany súdu teda samo osebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania

v zmysle § 420 písm. f) C.s.p.. 24. Najvyšší súd v sťažovateľovej kauze zdôraznil, že súd prvej inštancie uznesením vyzval sťažovateľa, aby sa písomne vyjadril k vyjadreniu žalovanej, aby uviedol ďalšie skutočnosti a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, s tým, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy nemusí prihliadať. Následne na pojednávaní uskutočnenom 15. júna 2017 vypočul sporové strany, oboznámil obsah spisu, dal stranám sporu možnosť vyjadriť sa v rámci záverečných rečí a procesným uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Opomenutie § 181 ods. 2 C.s.p. teda žiadnym spôsobom nediskvalifikovalo sťažovateľa v práve zúčastniť sa na pojednávaní, robiť prednesy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, navrhovať dôkazy či v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a podobne. To, že okresný súd nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci, nezbavilo sťažovateľa povinnosti predložiť všetky potrebné dôkazy na preukázanie oprávnenosti ním uplatneného nároku a nemalo žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia sťažovateľa ako strany sporu z jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva. 25. K tomu je potrebné dodať, že aj v prípade, ak súd postupuje podľa § 181 ods. 2 C.s.p. a označí určité skutkové tvrdenia ako sporné a tiež oznámi predbežné právne posúdenie veci, to ešte neznamená, že vo vzťahu k tomuto skutkovému tvrdeniu vyslovuje svoj konečný názor, a súčasne to neznamená striktnú viazanosť ním formulovaného predbežného právneho posúdenia veci, čo teda nevyhnutne podporuje záver, že ani dodržanie tohto postupu nezbavuje strany sporu povinnosti byť v spore aktívny a predkladať v ňom také dôkazy, ktoré podporujú a dokazujú nimi tvrdené skutočnosti. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti netvrdí, že by (ak mal o (ne)spornosti určitých okolností či o právnom posúdení veci pochybnosti, pozn.) sám požiadal okresný súd v priebehu konania o vyslovenie predbežného názoru, a netvrdí ani to, že by predkladal nejaké návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré by všeobecný súd nevykonal. Ak aj súd prvej inštancie neuviedol predbežné právne posúdenie veci a v určitej fáze konania bol jeho právny názor pre sťažovateľa prekvapivý, sťažovateľ mal k dispozícii odvolanie, ktoré aj využil, a teda už ďalej nemohol argumentovať, že išlo o neodstrániteľný, resp. nenapraviteľný nedostatok zasahujúci do jeho práva na spravodlivý proces.“

25. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods.1 C.s.p.. Žalovanému, plne úspešnému v odvolacom konaní, priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ust. § 262 ods. 2 C.s.p.).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).